

ЛЕГЕНДА У ЖЕНСКОЈ СУДБИНИ

Живописни свет прошлости Боке Которске Стевану Копривици је и четврти пут успешно послужио као поприште драмских збивања његових комедија, драма и трагикомедија. *Новела од љубави, Бокешки д-мол и Бейула у малу валу* већ су имали успешан живот на сцени. Сличну судбину ће, претпостављамо, имати и четврти у низу Копривичиних „бокешких” комада под насловом *Tre sorelle*.

Попут појединих ранијих, и драма *Tre sorelle* заснована је на некој од добро познатих локалних легенди или прича везаних за одређене локалитете. У овом случају реч је о једној кући на Прчњу, на којој су већ вековима прозори зазидани. Прича каже да је то било дело трију богатих сестара, заљубљених у истог капетана-морепловца, жељних да једна другу спрече да прва угледа неверног драгана на дан његовог вероломно обећаног али никада дочеканог повратка.

Мада је хронотоп поменутих комада сличан, или у најмању руку показује велики степен теметске блискости, Копривица није аутор који увек пише исти комад. *Tre sorelle* се од претход-

них драмских текстова разликује по неколико основа. Најочљивија разлика је следећа: иако је одређени историјски тренутак у тим делима најчешће врло јасно присутан, било у контексту саме радње, било у референцама које постоје на одређену друштвену проблематику времена у којем су комади настали, они су увек смештени у оквиру нискомиметског модуса, међу ликове који су људи – по врсти и моћима – равни нама.

Међутим, за потребе нове приче Копривица користи наративни поступак где се међу мушким ликовима налази и лице идентификовано као „Дамјан, капетан или демон, демон или капетан, становник снова”, допуштајући себи, читаоцу и сценским тумачима један нови степен фантазије, уводећи лик по врсти различит и од других мушкараца, и од троструког главног женског лика, трију сестара Нере, Бјанке и Розе.

Тај „троделни” женски лик истиче Копривичину, слободно можемо рећи, усамљену позицију домаћег драмског писца мушког рода код кога се нагласак ставља на питања и проблематику ликова који се, не само код Елизабета-

наца, налазе на доњем делу регистра „*dramatis personae*” – на женске ликове као актере драмске приче.

Оне су актери који (односно које) у овој, као и у раније поменутих драмама, јесу разлог за постојање драмске радње, било да њоме руководе, било да су њоме вођене до разрешења чији исход није у њиховим рукама. *Tre sorelle* из наслова различите су особе, различито је и њихово поимање заједничког хтења, али им је судбина истоветна. У овој драми мушки ликови постављени су као препознатљиви али, за разлику од претходних комада, намера да се њима код публике изазове било какво поистовећивање не постоји. Служећи као својеврсни катализатори женских судбина, они врше своју драмску функцију у служби приче насловних јунакиња. Тај „женски” аспект писаца изузетно вешто дели на три плана, али их с једнаким умећем и спаја у један исти. Управо тумачање његове природе и значења треба да послужи читаоцу, редитељу, глумцима односно гледаоцима као прави изазов при сусрету са овом „драмском легендом о љубави и демонима”.